

TITULUS XI.

De Libris et Ephemeridibus.

CAPUT I.

DE FUGIENDA PRAVORUM LIBRORUM LECTIONE.

492. Ex arte typographica, quemadmodum ex tot aliis egregiis recentiorum sæculorum inventis, plurima et præclara in literas, scientias, Religionem ipsam, atque adeo in universam hominum vitam atque societatem commoda redundasse, nemo est quin compertum habeat ac libens fateatur. Atque utinam mirabili hoc opere et artificio, quo scripta pene incredibili celeritate multiplicantur et ubique locorum diffunduntur, studiosi ac periti homines unice ad augendam Illius laudem, a quo descendit "omne datum optimum et omne donum perfectum,"¹ ad animarum salutem promovendam, ad honeste delectandum ac docendum uterentur! Utinam ii tantum libri, qui ad pietatem ac sanctos mores instillandos tutandosque, ad artes literasque humaniores excolendas et ornandas, ad sacros codices et divina eloquia vulganda illustrandaque, denique ad SS. nostram Religionem prædicandam atque amplificandam facerent, prælo committerentur! Tunc enim, in Evangelio pacis disseminando Deique regno in terris longe lateque propagando, sacrorum præconum ac Dei minis-

¹ Jac. i., 17.

trorum quasi socios et æmulos typhothetas haberemus. Atque ita quidem facillima et tutissima omnibus pateret via ad cœlestem illam sapientiam, quæ optima est humanæ vitæ dux et magistra, assequendam et arripiendam. Hæc quippe est sapientia vera, maxima, unica, quæ nos Deo caros acceptosque reddit, quæ tanquam clarior ipsa luce et sole speciosior a divinis Scriptoribus prædicatur; quæ hominem in operibus sobrie deducit, eumque potentia sua custodit; quæ filiis suis vitam inspirat, inquirentes se suscipit et præit in via justitiæ; quæcum denique habitandum est ut a Deo diligamur, vitæque æternæ hæreditatem adipiscamur.¹

493. Verum proh dolor! egregiam hanc artem, vel ab ipsis repertæ typographiæ exordiis, vaferrimus ille Dei hominumque hostis totam ad se rapere et in usus suos convertere studuit. Et sane vix credibile dictu est, quos sæculo decimo sexto progressus hæreses habuerint, quot animarum strages ediderit infernus ille prædo et homicida, ingeniosæ hujus ac prope divinæ artis beneficio. Tanta est humanæ naturæ imbecillitas, tanta Dæmonis in perdendis hominibus a Christo redemptis constantia et malignitas! Quod si superioribus sæculis homines, Dæmonis astu illecti et abrepti, tam præclaro Dei dono tam turpiter abusi fuerint; quid de pessimo hoc miserrimoque, quo vivimus, sæculo dicendum est, quo non jam libertas, sed effrænata scribendi quæ libeat typisque imprimendi licentia, instar fluvii ruptis aggeribus ripas prætergressi, in immensum excrevit, totumque, qua late patet, orbem impiis, pestiferis, in probos mores, Ecclesiam, Deumque ipsum injuriosis et contumeliosis scriptis inundavit?

494. Et re quidem vera inter innumera, quæ hac ætate quaquaversus grassantur, mala, nullum est quod magis lacrymis plorari debeat, nullum quod majus fidei ac moribus Christifidelium detrimentum inferat, quam "teterrima illa tot

¹ Sap. vii., 28, 29; ix., 11. Eccli. iv., 12-14.

undique volantium et peccare docentium voluminum ac libellorum contagio, qui apte compositi ac fallaciæ et artificii pleni, immanibusque sumptibus per omnia loca in Christianæ plebis interitum dissipati, pestiferas doctrinas ubique disseminant, incautorum potissimum mentes animosque depravant.”¹ Etenim quotidie prostant sub omni forma, vilique pretio circumferuntur pravi libri, libelli, novellæ, nec non et ephemerides, quæ ab omnibus fere teruntur. Quodque maxime dolendum est, nonnulli ex his libris, novellis, diariis, foliis publicis, aliisque hujusmodi, quorum scriptores Religionem ac morum honestatem, si non aperto Marte, at insidiosè et quasi cuniculis aggrediuntur et evertere student, a Catholicis hominibus emuntur, aut eorum ære collato juvantur et sustentantur, in eorum domos recipiuntur, et ab eorum liberis et domesticis lectitantur. Lugenda sane istorum parentum est cæcitas, qui sibi suisque foveam suis ipsi manibus fodiunt ac ruinam parant! Quid mirum enim, si hinc, sprete religione et excusso quolibet modestiæ et verecundiæ fræno, præter peccata plurima et scandala, sequatur etiam casus in præceptis interitusque familiarum? Neque enim ita “potest homo abscondere ignem in sinu suo, ut vestimenta illius non ardeant.”²

495. Quum igitur nostri muneris sit huic malo pro viribus mederi, hoc grave periculum omni quo possumus studio a gregibus nobis concreditis propulsare et avertere, singulos animarum Pastores enixe hortamur et obsecramus, ut fideles sibi commissos ac præsertim patresfamilias sæpe graviterque moneant, ut libros quoscumque, quibus Religio aut boni mores lædi ac violari possunt, procul a se suisque domibus arceant, seduloque invigilent, ne filiorum aut domesticorum manibus terantur. Serio iis in mentem revocent B. Pauli

¹ SS. D. N. Pius PP. IX, in Ep. Encyclica “Qui pluribus,” die 9. Nov., 1846.

² Prov. vi., 27.

verba, qui negligentès et ignavos parentes quasi ejuratæ fidei reos arguit: “Si quis suorum et maxime domesticorum, curam non habet, fidem negavit et est infideli deterior.”¹

496. Inter libros qui in scholis pro adolescentibus instituendis adhibentur, nonnullos sæpe invenire licet, qui, cæteroquin præstantissimi, Ecclesiam Catholicam, ejusque res gestas, mores, instituta, præclaros viros aut inepte velliant, aut fœdissimis calumniis et contumeliis proscindunt. Hos antequam ad puerorum manus deveniant, ne venenum incautis propinetur, diligenter expurgandos jussit Concilium Baltimorese I.:

Statuimus, quamprimum edendos in scholarum usum, erroribus omnino expurgatos, atque judicio Episcoporum approbatos libros, quibus nihil contineatur quod Catholicæ fidei odium vel invidiam parere possit.²

497. Utque libris in scholarum usum aut veteribus emendandis, aut cudendis novis, certa quadam ac stabili ratione provideretur, in eodem Concilio decretum hujus tenoris latum est:

Visum est Patribus, munus seligendi, componendi vel corrigendi libros in Catholicorum collegiorum et scholarum præsertim usum, et ut ab omni errore contra fidem expurgati in lucem edantur curandi, committere Præsibus, pro tempore existentibus, trium collegiorum in Archidiecepsi Baltimorese, nempe S. Mariæ Baltimorese, S. Mariæ apud Montes, et collegii Georgiopolitani. Sanxerunt etiam Patres, ut hi libri cum approbatione duorum saltem ex Præsibus prædictorum collegiorum, atque ex auctoritate Archiepiscopi Baltimorese, typis mandentur; operam omnem se adhibituros pollicentes, ut in collegiis, scholis, et ubique apud fideles, recipiantur.³

¹ I. Tim. v., 8.

³ Ibid., 38.

² In fine Decr. Balt., 34, jam sup. majori ex parte allati.

CAPUT II.

DE BONIS LIBRIS DISSEMINANDIS.

498. Quod si perversos libros et libellos omni, quâ pollemus, vi e medio tollere debeamus, nihil ex parte nostra præmittendum oportet, ut libri salubres, sanæ doctrinæ, et qui vere prosint legentibus, locum pravorum suppleant vel præoccupent. Quod Patrum Concilii Baltimorensis I. provida mens jam viderat, atque hoc lato decreto perficiendum curaverat:

Insuper, sapientissimis monitis Summi Pontificis Leonis XII. fel. mem. ad Archiepiscopum Baltimorem directis obsequentes, statuimus societatem quamdam ad disseminandos libros Catholicos instituendam, quæ ex prælatis hujus provinciæ, et aliis quos sibi adsciscant, constet.¹

499. Maxime igitur in votis habemus, ut piæ hujusmodi Societates ubique existant, ad libros bonos ac tractatulos, ut nostrates loquuntur, Catholicos edendos et disseminandos, tam parva mole et exiguo pretio, ut ab omnibus facile comparari queant. Eos insuper viros, sive clericos sive laicos, qui necessariis dotibus pollent, in Domino provocamus et incitamus, ut, quocumque potuerint modo, sive scribendo, sive adjuvando scriptores, in propagationem Fidei Catholicæ morumque honestatis vires impendere non detrectent.

500. Quum vero non multo ante Societas quædam, quæ vulgo "Catholic Publication Society," (seu pro libris Catholicis evulgandis) appellatur, Neo-Eboraci instituta fuerit, et hucusque laudabili diligentia, constantia, et non mediocri utilitate hunc in finem laboravit, eam omnino dignam judicamus, quæ Antistitum, Sacerdotum, et Catholicorum omnium

¹ In fine Decr. Balt., 35.

industriis, opibus, studiisque foveatur. Quo melius igitur atque certius ejus fructus et utilitates per universam hanc regionem propagentur, haud inopportunum ducimus Præsules monere et hortari, ut in singulis diocesis ejusdem Societatis aggregationes seu affiliationes constituentur, cujus præfecti, sive alius cujuslibet nominis officiales, libris ibi in lucem edendis, aut aliunde allatis, in vulgus disseminandis invigilent. Quoniam vero sine magna pecunia hæ Societates ali et sustentari vix possint, ne deficient et optato successu fraudentur, iis providendum erit, aut per collectas semel quotannis, tempore ab Ordinario designando in præcipuis Ecclesiis faciendas, aut alio quocumque modo, quem Ordinarius magis expedire judicaverit.

501. Quas quidem Societates nos eo majori studio atque animi alacritate tueri, juvare, et propagare decet, quo magis in dies augentur conatus et prope incredibilis diligentia impiorum hominum et sectariorum, qui omne tempus, ingenium, pecunias, studia, labores eo conferunt, ut detestabiles contra Deum, Sacrosanctam Ejus Ecclesiam, moresque honestos, libellos, numero fere infinitos, ubique locorum disseminent. Equis est, qui nesciat nostros ex omnibus fere sectis hæreticos eundem in finem conspirasse, atque in immensam quandam coisse societatem, linguis quidem inter se Babelitarum more discordes, at contra relictam in terris a Deo veritatis Cathedram unanimi fœdere conjunctos; qui hoc sibi propositum habent, ut quod Infernus fur et homicida insidiis suis artibusque nondum est assecutus, ipsi libellis suis et tractatulis perficiant, animasque Catholicorum deleta fide, sine qua nemo Deo placere et juste vivere potest, in perpetuum interitum aucupentur. Atque horum quidem opuscula, blasphemis et mendaciis referta adversus Ecclesiæ doctrinam, ritus, et instituta, ubique gentium videre licet, vilissimo aut nullo pretio lectoribus exposita; neque inter heterodoxos tantum, sed et

inter Catholicos Europæ populos, et inter Sinas, Indos, aliasque dissitas extremi orbis nationes. Documento igitur nobis sint hostes ipsi, quâ diligentia, quo animi ardore, quâ constantia “bonum certamen fidei”¹ certare debeamus. Haud multum sane laudis in eo est, ut, quod impii homines in causa pessima faciunt, nos in optima faciamus, quemque ii in perdendis animabus impendunt laborem, nos eundem in servandis impendamus: at eos ne ulla quidem ex parte æmulari, turpissimæ ignaviæ est.

CAPUT III.

DE LIBRIS INTER PRECANDUM ADHIBENDIS.

502. Libri Precum, seu precatorii, apud nos eo numero jam circumferuntur, ut, si querelæ locus sit, eorum potius abundantiam quam inopiam conqueri debeamus. Quod vero de multiloquio monent Sacræ Literæ,² nempe in illud facile vitia posse irrepere; id in maxima, quâ obruimur, piorum librorum multitudine, haud semel evenire experientia compertum est. Typographi enim suo genio indulgentes, aut imprudenti scriptorum pietati inservientes, nonnullos aliquando hujusmodi libros suo arbitrio ediderunt, in quibus reperiuntur quædam ineptæ et minus decentes, interdum etiam insulsæ et inficetæ orandi formulæ et Litanæ, quæ cordatioribus nauseam et bilem moveant. Jam vero Ecclesiæ lege, libri ad Religionem et Dei cultum spectantes sine Ordinarii approbatione prælo committi vetantur: quod si, Episcopo inconsulto aut invito, in lucem prodierint, eorum lectione abstinendum est. Quod omnibus in memoriam hoc decreto revocavit Concilium Baltimoreense I.:

¹ I. Tim. vi., 12.

² Prov. x., 19.

Quoniam multa incommoda jam orta sunt, et in posterum oritura videntur, ex eo quod in diversis hujus provinciæ (Regionis) diocesisibus diversi catechismi et libri precum adhibeantur, privata auctoritate editi, * * * * * moneant (Episcopi) fideles ut a precum libellis, qui sine Ordinarii approbatione a privatis quibuscumque in lucem editi circumferuntur, abstineant.¹

503. Ne vero laudabilis typographorum industria, aut pius scriptorum animi ardor ac devotio extra debitos prudentiæ limites vagaretur, sequenti decreto, provisum voluerunt:

Consulendum Episcopis, ut in suis quisque diocesisibus unum aut plures sacerdotes scientia theologiæ insignes designent, qui examini subjiciant libros precum, aut aliter ad religionem pertinentes, priusquam ab Ordinario aut Vicario ejus generali approbatione fidelibus commendentur. Optandum etiam, ut praxis aliorum quam Ordinarii loci, ubi hujusmodi libri publici juris fiunt, approbationem petendi in desuetudinem abeat.²

Quod decretum iterum confirmamus, atque ita ampliamus, ut omnes Episcopos obligandi vim habeat, in quorum diocesisibus sint præla aut typographeæ Catholica.

504. Curetur etiam, ut in hujusmodi libris examinandis et corrigendis, Theologi examinatores styli defectibus ac vitiis, quæ nonnunquam graviora sunt, et nobis quandoque ab A catholicis vitio vertuntur, sanandis medicas manus adhibeant. Diligens quoque in eo ponatur opera, ut ne quævis Litanæ in honorem Sancti cujuslibet concinnatæ temere admittantur: sed fiat delectus, et iis quæ orthodoxæ fidei maxime conformes fovendæque pietati aptiores videantur, cæteris exclusis, locus concedatur. Quæ tamen sedulo, ita ut discrimen facile ab omnibus dignoscatur, separandæ sunt et distinguendæ a tribus illis Litanæ, Sanctorum scilicet, Beatæ Mariæ Virginis, et Sanctissimi Nominis Jesu, quas probavit atque indulgentiis ditavit Ecclesiæ.

¹ Balt., Num. 32.

² Ibid., 85.

CAPUT IV.

DE EPHEMERIDIBUS.

505. Quæ superius de libris, sive bonis, sive malis diximus, ea pariter Ephemeridibus seu Foliis publicis aptari facile possunt. Harum quoque nonnullæ impiæ sunt et execrabiles, aliæ quamplurimæ ad mores corrumpendos maxime idoneæ; paucae quædam e contra, quæ utcumque tolerari possint, paucissimæ omnino, quæ laudem et commendationem mereantur. Earum, quæ improbæ sunt, lectio a Pastoribus animarum omnino cohibenda est; caute tamen et prudenter, neque semper nominatim, ne juniorum aut rudiorum animi ad avidius legendum hac ratione inflammentur. Bonas vero et in bonum Religionis animarumque spirituale emolumentum conscriptas sive consarcinatas commendent, et a suis sustentandas, legendas, et disseminandas curent.

506. Evenire aliquando potest, ut Folia publica a Catholicis viris scripta aut directa, in bonum Catholicæ fidei indirecte vertant. Ne tamen ea, quæ ipsi politicarum partium studio ducti conscribunt, Religioni Catholicæ aut Ecclesiasticæ auctoritati tribuantur, ut a malignis quibusdam adversariis aliquando fit, id omnibus notum et manifestum esse volumus, nullam a nobis Ephemeridem pro Catholicâ agnosci, quæ non Ordinarii approbationem præ se ferat.

507. In pluribus diocesisibus extant Ephemerides quædam, quæ vel ipso nomine Catholicas se profitentur, quæque Ordinarii approbationem quodammodo præ se ferunt. Iis enim veluti mediis et instrumentis utitur Episcopus, quibus clero ac populo mentem suam ac mandata significet. Hinc vulgato apud nos loquendi more, *Organa Officialia* (Official Organs) vocantur; quasi singulis earundem paginis ac lineis, ipse qui

Episcopali dignitate et officio fungitur, gregem suum alloquatur ac doceat. Quæ sane opinio, falsa illa quidem, sed ex male intellecti nominis errore orta, fere omnium, præsertim hæreticorum, mentes pervagata est. Ex quo nasci solet incommodum neque leve, neque diutius ferendum; dum scilicet ea omnia quæ ab harum Ephemeridum seu Foliorum scriptoribus, humani aliquid forte patientibus, falso, inconcinne, intemperanter dici possunt, ipsi Episcopo quasi vi officii sui populos docenti tribuuntur.

508. Ut igitur in posterum Episcopale officium ac munus hoc onere atque incommodo levetur; ut vera *relatio*, ut loquuntur, Ordinarii ad Folia Ecclesiastica seu Ephemerides Catholicas recte et perspicue intelligatur; ut demum nullus aut nostris aut adversariis supersit dubitandi aut cavillandi locus, Patres hujus Concilii Plenarii profitentur atque declarant, approbationem Ordinarii, quæ de more Foliis Catholicis datur, nihil aliud sibi velle, quam judicare Episcopum nihil a scriptoribus contra fidem et mores proferri, spem quoque bonam se habere nihil in posterum proferendum, eosque esse redactores quorum scripta ad ædificationem utilia esse possint: Episcopum vero neque posse neque debere respondere ac rationem reddere de iis universe, quæ in hujusmodi Foliis habentur, sed de iis tantum, quæ vi officii sui docendo, monendo, jubendo, aut vetando in vulgus ediderit, et quibus sua ipse manu subscripserit. Atque hæc quidem posthac in Pastoralis hujus Concilii epistola Anglico sermone conscribenda, ut ad omnium ad quos spectat notitiam deveniant, disertius ac fusius commemoranda atque explicanda decernimus.

509. Arbitrati sunt nonnulli e re Catholica fore, si habeatur Ephemeris quædam Religioni Catholicæ explicandæ, illustrandæ, vindicandæ unice dedita, cujus dominium, et administratio sint penes Archiepiscopos Baltimorem et Neo-Eboracensem, aliosque, si videbitur, Metropolitanas; quæque

omnium Episcoporum studiis commendata et subsidiis adjuta, tandem numeris omnibus absoluta evadat. Reditus inde provenientes, siqui supersint, cedere possent in bonum Societatis pro libris Catholicis vulgandis (Catholic Publication Society), aut cujusvis alius, quæ in communem utilitatem fuerit instituta. Alii utilius futurum existimant, si loco Ephemeridis hebdomadalis, majori mole, quater in anno edendam Recensionem quandam (Quarterly Review), Acta scilicet Literaria scriptis recensendis castigandisque, haberemus. Ordinariorum iudicio res tota relinquitur.

510. Confirmantur hæc omnia gravissimis SS^{mi} Domini Nostri Pii PP. IX. verbis nuperrime prolatis, quibus mala ex pravarum Ephemeridum lectione orta commemorat, eorumque studium commendat ac laudat, qui funestæ huic pesti per bonas ac Catholicas Ephemerides remedium aliquod afferendum curant:

“Incredibili certe animi Nostri mœrore * * vidimus et lamentati sumus maxima et nunquam satis lugenda damna et mala, quæ asperrimis hisce temporibus Catholicæ Religioni, ac vel ipsi Civili Societati inferuntur ab omni justitiæ ac veritatis osoribus, per pestiferos libros, libellos, et præsertim Ephemerides perniciosissimis quibusque erroribus pravisque doctrinis plenissimas, ac acerrimo planeque diabolico contra divinam nostram Religionem odio conscriptas, ac longe lateque in vulgus editas ac disseminatas. Itaque inter alia haud omisimus viros pietate, ingenio, sanaque doctrina præditos etiam atque etiam excitare, ut, sub proprii potissimum Antistitis ductu, suis scriptis augustam nostram Religionem defenderent, ejusque oppugnatores refutarent, ac tot monstruosa illarum opinionum portenta detegerent, refellerent, profligarent, et incautorum præsertim hominum, ac imperitiæ juventutis cereæ in vitium flecti, mentes animosque veritatis lumine illustrarent. (Alloc. 20 April., 1849.) Ac non mediocri

certe afficimur lætitia, cum complures ubique surrexerint viri, qui Nostris hisce exhortationibus ac votis perlibenter obsequentes, et egregio erga Catholicam Ecclesiam et hanc Sanctam Sedem studio animati, idoneis scriptis teterrimam tot serpentium errorum colluviem, ac funestam pravarum Ephemeridum pestem propulsare, et veritatem justitiamque tutari, cum sui nominis laude non desinunt.”¹

¹ Literæ Apostolicæ, 12 Feb., 1866.